

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΟΝ ΕΙΣ Υ,

Ἀριθμὸς ἐνικός,

Πληθυντικός.

Ἀσυναίρετον.		Συνηρημένον.		Ἀσυναίρετον.		Συνηρημένον.	
Ὄν	τὸ ἄστυ	τά	ἄστεα	ἄστη		
Γεν.	τοῦ ἄστεος	τῶν	ἀστέων		
Δοτ.	τῷ ἄστεϊ	ἄστεϊ	τοῖς	ἄστεσι		
Αἰτ.	τὸ ἄστυ	τά	ἄστεα	ἄστη		
Κλ.	ὦ ἄστυ	ὦ	ἄστεα	ἄστη		

Δυϊκός.

Ὄνομα.	καὶ Αἰτιατ.	τῷ	ἄστει
Γενική	καὶ Δοτική,	τοῖν	ἀστέσιν
Κλητική,	ὦ	ἄστεα.

Παρατηρήσεις.

Α. Ἀπὸ τὰ εἰς ΥΣ λήγοντα ὀνόματα, ὅσα φυλάττουσι τὸ Υ εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις, ὅποια εἶναι τὰ πλείοτερα οὐσιαστικά, τούτων ἡ ἐνική δοτική μένει ἀσυναίρετος. Οἱ ποιηταὶ ὅμως μεταχειρίζονται καὶ ταύτην συνηρημένως, λέγοντες ἰχθυῖ, νέκυι, ἀντὶ ἰχθύϊ νέκυϊ.

Β. Ἀπὸ τὰ εἰς ΥΣ καὶ Υ λήγοντα ὀνόματα οὐσιαστικά, ἢ ἐπίθετα, ὅσα μεταβάλλουσιν εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις τὸ Υ εἰς Ε, τούτων συναίρεται καὶ ἡ ἐνική δοτική, ὡς, ἡδεῖ, δριμεῖ, ὄξει, πήχει, ἐκ τοῦ ἡδύς ἡδέος, δριμύς δριμέος, ὄξύς ὄξέος, πήχυς πήχεος καὶ Ἀττικῶς πήχεως.

Γ. Τὰ εἰς Υ οὐδέτερα ἐπίθετα δὲν συναίρουσιν εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν ὅθεν τὰ ἡδέα, καὶ ὄχι τὰ ἡδέη. Κλίνονται δὲ κατὰ τὸ ἄστυ ὅλα τὰ εἰς Υ οὐδέτερα, εἴτε ἐπίθετα, εἴτε οὐσιαστικά· τὸ πῶ ὅμως δὲν λαμβάνει καμμίαν συναίρεσιν.

Δ. Ἀπὸ τὰ εἰς ΥΣ οὐσιαστικά, ὅσα μεταβάλλουσιν εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις τὸ Υ εἰς Ε, τούτων κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ἡ ἐνική γενική λήγει εἰς ΩΣ. ὅθεν, πήχυς, πήχεως. Ἡ δυϊκὴ γενική εἰς ΩΝ προπροξυτόνως, πήχεων, ἐκ τοῦ πήχεσιν, κατὰ

μεταβολήν τῶν ὀ, καὶ μεταβολήν τοῦ Ι. Ὅμοίως προπαροξύνουσι καὶ τὸν πληθυντικὴν, λέγοντες, πήχεων, ἀντίπηγέων κλίνονται δὲ κατὰ τὰ ἄλλα, ὡς τὰ εἰς ΥΣ ἐπίθετα.

Ε'. Οἱ Ἀττικοὶ συναφίζουσι νὰ μεταχειρίζονται ἀσυναίρετως τὴν πληθυντικὴν ὀνομαστικὴν τῶν εἰς ΥΣ, μάλιστα τῶν μονοσυλλάβων, λέγοντες, ἰχθύες, μύες, δρύες, ἀντί ἰχθύς μῦς, δρῦς· τὴν δὲ πληθυντικὴν αἰτιατικὴν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνηρημένως

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΙΣ ΑΡΣΕΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΘΗΛΥΚΩΝ,
ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ι ΟΥΔΕΤΕΡΩΝ.

Τὰ εἰς ΙΣ ἀρσενικά καὶ θηλυκά, καὶ τὰ εἰς Ι οὐδέτερα συναιροῦνται, ὡς τὰ ἀνωτέρω, εἰς τὴν πληθυντικὴν ὀνομαστικὴν, αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν καὶ εἰς τὴν ἐνικὴν δοτικὴν. Κλίνονται δὲ κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΙΣ.

Ἀριθμὸς ἐνικός. Πληθυντικός.

Ἀσυναίρετον.	Συνηρημένον.	Ἀσυναίρετον.	Συνηρημένον.
Ὄν. ὁ ὄφις	οἱ ὄφεις	ὄφεις
Γεν. τοῦ ὄφιδος	τῶν ὄφιδων
Δοτ. τῷ ὄφει	ὄφει	ταῖς ὄφεισι
Αἰτ. τὸν ὄφιν	τούς ὄφεις	ὄφεις
Κλ. ὦ ὄφι,	ὦ ὄφεις	ὄφεις
καὶ ὄφεις			

Δοτικός.

Ὄνμ. καὶ Αἰτιατ.	τῷ	ὄφει
Γενική, καὶ Δοτική,	τοῦ	ὄφιδων
Κλητική,	ὦ	ὄφεις.

Ἀριθμὸς ἐνικός. Πληθυντικός.

Ἀσυναίρετον	Συνηρημένον.	Ἀσυναίρετον.	Συνηρημένον.
Ὄν. ἡ πόλις	αἱ πόλεις	πόλεις
Γεν. τῆς πόλεως	τῶν πόλεων
Δοτ. τῇ πόλει	πόλει	ταῖς πόλεσι
Αἰτ. τὴν πόλιν	τὰς πόλεις	πόλεις
Κλ. ὦ πόλι,	ὦ πόλεις	πόλεις
καὶ πόλις.			

Δυϊκός.

Όνομ. καὶ Αἰτιατ.	τά	πόλλες
Γενική καὶ Δοτική,	ταῖν	πόλλεων
Κλητική,	ῶ	πόλλεε.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΩΝ ΕΙΣ Ι.

Ἄριθ. ἐνικός Πληθυντικός.

Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.	Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
Όν. τὸ σιγήπει	τά σιγήπεα	σιγήπη
Γεν. τοῦ σιγήπεως	τῶν σιγήπεων
Δοτ. τῷ σιγήπει	σιγήπει	τοῖς σιγήπεσι
Αἰτ. τὸ σιγήπει	τά σιγήπεα	σιγήπη
Κλ. ῶ σιγήπει	ῶ σιγήπεα	σιγήπη

Δυϊκός.

Όνομ. καὶ Αἰτιατ.	τῶ	σιγήπεε
Γενική καὶ Δοτική,	τοῖν	σιγήπεων
Κλητική,	ῶ	σιγήπεε.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον κλίνονται τὰ, ὁ μάντις, ἡ δύναμις ἡ στάσις, ἡ φύσις, ἡ ὕβρις, ἡ πράξις, κ.τ.λ., τὸ κινάβαρι, τὸ κόμμα, κ.τ.λ.

Παρατηρήσεις.

Α'. Τῶν ληγόντων εἰς ΙΣ καὶ εἰς Ι τὸ ληκτικὸν Ι τῆς ὀνομαστικῆς μεταβάλλεται συνήθως εἰς Ε εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις, πλὴν τῆς ἐνικῆς αἰτιατικῆς καὶ ἡ μεταβολὴ αὕτη φυλάττεται καὶ εἰς τὸν δυϊκὸν καὶ εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν.

Β'. Ἡ δυϊκὴ γενικὴ καὶ δοτικὴ λήγει εἰς ΩΝ, καὶ γίνεται ἀπὸ τὴν εἰς ΟΙΝ, κατὰ τροπὴν τοῦ Ο, εἰς Ω, καὶ ὑπογραμμὴν τοῦ Ι, με ἀναδιβασμὸν τόνου, κατὰ τοὺς Ἀττικούς.

Γ'. Ἡ γενικὴ ἐνικὴ καὶ πληθυντικὴ προπαροξύνεται Ἀττικῶς.

Δ'. Οἱ Ἀττικοὶ συναϊροῦσιν εἰς οἰς τὴν πληθυντικὴν αἰτιατικὴν τοῦ, οἷς οἷος, καὶ, φθόϊς φθόϊος, λέγοντες, τὰς οἷς, τοὺς οθόϊς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΕΥΣ.

Τῶν εἰς ΕΥΣ ὀνομάτων ἡ ἐνικὴ γενικὴ λήγει συνήθως εἰς ΩΣ, ἀφ' ἧς καὶ τῶν ἀνοσίων πλὴν ὁ τῶνος αὐτῆς καὶ τῆς πληθυντικῆς

γενικής βάλλεται εἰς τὴν παραλήγουσαν. Ὀμοίως ἡ δοικὴ φωνική σχηματίζεται εἰς ΟΙΝ κατὰ τὸν κοινὸν τρόπον. Συναίρουται δὲ ἀπὸ τὰς πτώσεις ἡ ἐνική δοτική, καὶ ἡ πληθυντικὴ ὀνομαστικὴ, αἰτιατικὴ καὶ κλητικὴ. Τὰ ὀνόματα ταῦτα κλίνονται κατὰ τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα.

Ἀριθμὸς ἐνικός.

Πληθυντικός.

Ἀσυναίρετον	Συνηρημένον.	Ἀσυναίρετον.	Συνηρημένον.
Ο. ὁ βασιλεὺς οἱ	βασιλέες	βασιλεῖς
Γεν. τοῦ βασιλέως τῶν	βασιλέων
Δοτ. τῷ βασιλεῖ	βασιλεῖ	τοῖς βασιλεῦσι
Αἰτ. τὸν βασιλέα τοὺς	βασιλέας	βασιλεῖς
Κλ. ὦ βασιλεῦ ὦ	βασιλέες	βασιλεῖς

Δοικός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτιατ.	τῷ	βασιλέε
Γενική καὶ Δοτική,	τοῖν	βασιλέων
Κλητικὴ,	ὦ	βασιλέε.

Παρατηρήσεις

Α'. Ὅσα ὀνόματα ἔχουσι φωνὴν πρὸ τῆς καταλήξεως ε υ ς, ὡς Πειραιεὺς, χοεὺς, εἰς τὴν γενικὴν ἐνικὴν συναίρουσι πολλάκις τὸ εως εἰς ὦς, καὶ εἰς τὴν ἐνικὴν καὶ πληθυντικὴν αἰτιατικὴν, τὸ εα εἰς ᾱ, ὡς Πειραιέως Πειραιῶς· χοέως χοῶς· Πειραιέα Πειραιᾶ· χοέα χοᾶ, χοέας χοᾶς, οὕτω καὶ ἀγυιᾶ, ἀγυιᾶς (ἐκ τοῦ ἀγυιεύς), κ.τ.λ.

Β'. Τὸ υἰεὺς καὶ δρομεὺς κάμνουσιν εἰς τὴν γενικὴν υἰέος, δρομέως, κατὰ τοὺς ἀρχαίους γραμματικούς.

Γ. Ἡ ἐνικὴ αἰτιατικὴ εἰς ἦ, ὡς βασιλῆ, ἀντὶ βασιλέα, εἶναι σπάνιος.

Δ. Ἡ πληθυντικὴ ὀνομαστικὴ εἰς ῆς, κατὰ συναίρεσιν, εὐρίσκειται εἰς τοὺς παλαιούς Ἀττικούς, ὡς βασιλῆς, ἱππῆς, Μαντινῆς.

Ε. Τὸ υἰεὺς καὶ δρομεὺς κάμνουσιν εἰς τὴν πληθυντικὴν δοτικὴν υἰέσι (ἀλλ' αὕτη ἐμπορεῖ νὰ ᾖ καὶ ἀπὸ τὴν κλίσιν υἷς υἷος), δρομέσι.

ΓΙ: Κατὰ τὰς παρατηρήσεις τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ἡ εἰς **βας** πληθυντικὴ αἰτιατικὴ ἦτο τῆς καθαρῆς Ἀττικῆς διαλέκτου, ὡς **βασιλέας, ἱππέας**· εὐρίσκεται ὁμοῦς καὶ συνηρημένη, **βασιλεῖς, ἱππεῖς**, καὶ εἰς ἧς, ὡς εἰς τὸν Θουκυδίδην, **Πλαταιῆς**.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΤΣ ΕΙΣ ΑΥΣ.

Ἡ κλίσις τῶν ὀνομάτων τούτων εἶναι ἀνώμαλος.

Ἄριθμός ἐνικός.		Πληθυντικός.	
Ὄνομ.	ἡ γραῖς	αἱ	γραῖες, καὶ γρηῖες
Γενική,	τῆς γραῖος	τῶν	γραῶν
Δοτική,	τῇ γραίᾳ καὶ γρηί	ταῖς	γραυσί
Αἰτιατ.	τὴν γραῦν	τάς	γραῦς
Κλητ.	ὦ γραῦ.		

Δὲν ἀπαντῶνται ὁμοῦς παρὰ ἡ ἐνική ὀνομαστική, ἡ ἐνική καὶ πληθυντικὴ αἰτιατική, καὶ ἡ πληθυντικὴ γενική· εἰς δὲ τὰς ἄλλας πτώσεις μεταχειρίζονται τὸ **γραία**.

Ἄριθμός ἐνικός.		Πληθυντικός.	
Ὄνομ.	ἡ ναῦς	αἱ	νῆες
Γενική,	τῆς νεώς	τῶν	νεῶν
Δοτική,	τῇ νηί	ταῖς	ναυσί
Αἰτιατ.	τὴν ναῦν	τάς	ναῦς
Κλητ.	ὦ ναῦ		

Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτιατ. λείπει
Γενικ. καὶ Δοτική, τὰν νεῶν.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΣΙΣ ΕΙΣ ΟΥΣ.

Ἄριθμός ἐνικός. **Πληθυντικός.**

Ὄνομ.	ὁ (ἡ) βοῦς	ἀσυνκόμετον.	οἱ βόες	Συνηρημένου.
Γενική,	τοῦ βοός	τῶν	βοῶν	βοῦς
Δοτική,	τῷ βοί	τοῖς	βουσί	...
Αἰτιατ.	τὸν βοῦν	τούς	βόας	βοῦς
Κλητ.	ὦ βοῦ	ὦ	βόες	βοῦς

Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτιατ. τῷ βόε
 Γενική καὶ δοτική, τοῖν βοῶν
 Κλητική, . . . ὦ βόε

Τὰ ἔχοντα τὴν γενικήν εἰς ὡς ἢ ὡς καθαρὸν, ἐὰν ἡ ὀνομαστική αὐτῶν λήγῃ εἰς δίφθογγον, φυλάττουσιν αὐτὴν καὶ εἰς τὴν πληθυντικήν δοτικήν, ὡς, βασιλέως βασιλέως, βασιλεῦσι· γραῦς γραῦς, γραυσί· ναῦς νεῶς, ναυσί· βοῦς βοῶς, βοῦσι.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ Εἰς ΑΣ ΟΥΔΕΤΕΡΩΝ.

Τὰ εἰς ΑΣ οὐδέτερα ὀνόματα λαμβάνουσιν εἰς πᾶς πλαγίας πτώσεις, ὡς κρέας, κρέατος, κρέατι· ὅταν ἀποβάλλεται τοῦτο, συναίρουσιν. Κλίνονται δὲ κατὰ τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα.

Ἄριθμός ἐνικός. Πληθυντικός.

Ἄσυναίρετον.		Συνηρημένον.		Ἄσυναίρετον.		Συνηρημένον.	
Ὄν.	τὸ κρέας	τὰ κρέατα		κρέα		κρέα
Γεν.	τοῦ κρέατος	κρέως	τῶν κρεάτων		κρεῶν		κρεῶν
Δοτ.	τῷ κρέατι	κρέατι	τοῖς κρέασι	
Αἰτ.	τὸ κρέας	τὰ κρέατα		κρέα		κρέα
Κλ.	ὦ κρέας	ὦ κρέατα		κρέα		κρέα

Δυϊκός.

Ἄσυναίρετον.		Συνηρημένον.	
Ὄν. καὶ Αἰτ.	τῷ κρέατι		κρέα
Γεν. καὶ Δοτ.	τοῖν κρεάτοι		κρεῶν
Κλητική,	. . ὦ κρέατι		κρέα

Παρατηρήσεις.

Α'. Τὸ κρέας συναίρεται εἰς μόνον τὸν πληθυντικὸν ἄριθμον. Τὸ δὲ κρέατος εὐρίσκεται εἰς τὸν ἐνικὸν καὶ συνηρημένως καὶ ἀσυναίρετως.

Β'. Ἀπὸ τῶν εἰς ΑΣ οὐδέτερα ὀνόματα εἶναι τινὰ, τῶν ὁποίων

ων ἡ γενική, ἂν καὶ ἀποβάλλῃ τὸ Ἰ, μένει ὁμῶς ἀσυναίρετος ὡς, σέλας σέλαος· δέπας δέπασος· συναίρουται δὲ εἰς τὴν ἐνικήν δοτικήν, ὡς, τῷ σέλα, τῷ δέπα· καὶ εἰς τὴν πληθυντικήν ὀνομαστικήν καὶ αἰτιατικήν, ὡς, τὰ σέλα, τὰ δέπα.

Γ'. Οἱ Ἴωνες κλίνουσι τὰ τοιαῦτα ὀνόματα διὰ τοῦ εος, ὡς νὰ ἦτον ἡ ὀνομαστική των εἰς εος· ἔθεν κέρας κέρσος (ὡς ἐκ τοῦ κέρσος) κέρρα, κερρέων· οὔτω καὶ οὔδας οὔδεος, οὔδεϊ καὶ οὔδει· κ. τ. λ.

Κατὰ τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα κλίνουσι καὶ τὰ γόγυ, δόρυ.

Περὶ ὀνομάτων τινῶν περιττοσυλλάβων, τὰ ὅποια συναίρουται εἰς ὅλας τὰς πτώσεις.

Εἶναι καὶ περιττοσύλλαβα ὀνόματα ἐκ τῶν ὁποίων τινὰ πάσχουσι συναίρεσιν εἰς ὅλας τὰς πτώσεις, ἔθεν καὶ λέγονται ἀπὸ τοὺς Γραμματικούς, Ὀλοπαθῆ. Τοιαῦτα εἶναι τὰ εἰς ΟΕΙΣ ὡς, Ὀπόεις, Ἀνθεμόεις, Τραπεζόεις, Μελιτόεις. καὶ τὰ εἰς ΗΕΙΣ ὡς τιμήεις. Τῶν πρώτων ἡ συναίρεσις γίνεται εἰς ΟΥ· τῶν δευτέρων, εἰς Η. Κλίνονται δὲ κατὰ τὰ ἀκόλουθα παραδείγματα.

Παράδειγμα τῶν συναιρουμένων εἰς ΟΥΣ.

Ἄριθμὸς ἐνικός.

Ἀσυναίρετον		Συνηρημένον.
Ὀνομαστ.	ὁ πλακόεις	πλακοῦς
Γενική,	τοῦ πλακόεντος	πλακοῦντος
Δοτική,	τῷ πλακόεντι	πλακοῦντι
Αἰτιατ.	τόν πλακόεντα	πλακοῦντα
Κλητική,	ὦ πλακόει	πλακοῦ

Δυϊκός.

Ἀσυναίρετον		Συνηρημένον.
Ὀν. καὶ Αἰτ.	τῷ πλακόεντε	πλακοῦντε
Γεν. καὶ Δοτ.	τοῖν πλακοέντοιιν	πλακούντοιιν
Κλητική,	ὦ πλακόεντε	πλακοῦντε.

Πληθυντικός.

	Ἄσυναίρετον		Συνηρημένον.
Ὄνομαστ.	οἱ	πλακόντες	πλακοῦντες
Γενική,	τῶν	πλακόντων	πλακούντων
Δοτική,	τοῖς	πλακόνσι	πλακοῦσι
Αἰτιατ.	τούς	πλακόντας	πλακοῦντας
Κλητική,	ὦ	πλακόντες	πλακοῦντες.

Μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον κλίνεται καὶ τὸ τιμήεις, εἰ μόνον βάλῃς εἰς τὰς συνηρημένας πτώσεις Η ἀντὶ τοῦ ΟΥ, ὡς τιμήεις τιμῆς· τιμήεντος τιμῆντος· κ. τ. λ. τὸ θηλυκὸν τιμήεσσα τιμῆεσσα· τὸ οὐδέτερον, τιμῆεν τιμῆν.

Περὶ τῶν εἰς ΚΛΗΣ κυρίων ὀνομάτων.

Εἶναι πολλὰ κύρια ὀνόματα σύνθετα ἀπὸ τῆν λέξιν κλέος, ὅποια τὰ Περικλέης, Θεμιστοκλέης, Σοφοκλέης, κ. τ. λ. Τὰ τοιαῦτα ὀνόματα λαμβάνουσι δύο συναίρεσεις εἰς πτώσεις τινάς· ἡ πρώτη εὑρίσκεται εἰς τὴν ὀνομαστικὴν, γενικὴν, αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν· ἡ δὲ δευτέρα, εἰς τὴν δοτικὴν. Κλίνονται δὲ κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

	Ἄσυναίρετον.		Συναίρεσις α.	Συναίρεσις β.
Ὄνομαστ.	ὁ	Περικλέης	Περικλῆς
Γενική,	τοῦ	Περικλέεος	Περικλέους
Δοτική,	τῷ	Περικλέει	Περικλέει	Περικλεῖ
Αἰτιατ.	τὸν	Περικλέεα	Περικλέα	Περικλῆ
Κλητικὴ,	ὦ	Περικλέες	Περικλεῖς

Παρατηρήσεις.

Ἐνίοτε μεταχειρίζονται τὸν ἄσυναίρετον σχηματισμὸν μὲ ἀποβολὴν ἐνός τῶν δύο ἀλλεπαλλήλων φωνηέντων, ὡς, Ἡρακλες, ἀντὶ Ἡράκλεος· καὶ παρὰ ποιηταῖς, Σοφοκλέος, ἀντὶ Σοφοκλέους. Τοιαύτην ἀποβολὴν φωνήεντος πάσχουσι ποιητικῶς καὶ ἄλλα ὀνόματα, ὡς, ὑπερδέα, ἀντὶ ὑπερδεά, ἐκ τοῦ ὑπερδέης.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΝ ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΩΝ.

Ἄρσεν. καὶ Θηλυκ.

Οὐδέτερον.

Ἐνικός.

ὁ, ἡ μείζων

μείζονος

μείζονι

μείζονα καὶ μείζω

τὸ μείζον

τοῦ μείζονος

τῷ μείζονι

τὸ μείζον

Δυσικός.

Ὄνομα καὶ

Αἰτιατ.

Γενική, καὶ

Δοτική,

μείζονε

τῷ μείζονε

μειζόνων

τοῖν μειζόνων

Πληθυντικός.

μείζονες, καὶ μείζους

μειζόνων

μείζοσι

μείζονας καὶ μείζους

τὰ μείζονα, καὶ μείζω.

τῶν μειζόνων

τοῖς μείζοσι

τὰ μείζονα καὶ μείζω,

Οὕτω κλίνονται καὶ τὰ ἄλλα τοιαῦτα συγκριτικά, ἐλάσσων ἢ ἐλάττων· κρείσσων, ἢ κρείττων· βελτίων, ἀμείνων, χείρων, κτλ.

Αἱ συνηρημένοι πτώσεις τούτων, μείζονα μείζω, μείζονες μείζους, κτλ. εἶναι ἐξίσου εὐχρηστοὶ εἰς τοὺς Ἀττικοὺς, καθὼς καὶ αἱ ἀσυναίρετοι.

Αὗται εἶναι αἱ κλίσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἀναφέρονται τὰ τακτικῶς κλινόμενα ὀνόματα. Εἶναι ὅμως πολλὰ, τὰ ὅποια εἰς τὴν κλίσειν των δὲν ἀκολουθοῦσι τὸν αὐτὸν τύπον ὅθεν λέγονται γενικῶς Ἀνώμαλα. Περὶ τούτων ὅμως θέλομεν ἠμιλήσει εἰς τὸ δεύτερον μέρος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ.

Τὸ γένος τῶν οὐσιαστικῶν προσδιορίζεται ποτὲ μὲν ἀπὸ τὸ σημαίνόμενον, ποτὲ δὲ ἀπὸ τὴν κατάληξιν. Πολλάκις ἡ κατάληξις καὶ τὸ σημαίνόμενον συμφωνοῦσι. Τὰ ἀκόλουθα προσδιορίζονται ἀπὸ τὸ σημαίνόμενον.

Ἄρσενικά.

α. Ἄρσενικά εἶναι ὅλα τὰ ὀνόματα ὅσα σημαίνουσιν ἄρσενικά πρόσωπα ἢ ζῶα.

β. Τὰ ὀνόματα τῶν μηνῶν.

γ. Τὰ ὀνόματα τῶν ποταμῶν, πλὴν τινῶν, τὰ ὅποια ἔλαβον κατάληξιν ἠθλυκὴν, ὡς, ἡ Λήθη.

Θηλυκά.

δ. Θηλυκά εἶναι ὅλα τὰ σημαίνοντα θηλυκά πρόσωπα ἢ ζῶα, ὡς, ἡ Ἀσπασία, ἡ Λεόντιον, πλὴν τῶν ὑποκοριστικῶν, ὡς, τὸ κοράσιον, τὸ γύναιον.

ε. Τὰ ὀνόματα τῶν δένδρων, τὰ ὅποια ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λήγουσιν εἰς η ἢ εἰς α' πλὴν καὶ τὰ λήγοντα εἰς ος εἶναι ὁμοίως θηλυκά, ὡς, ἡ κυπάρισσος, ἡ συκάμινος, κτλ. πλὴν τινῶν, ὡς, ὁ ἐρινεὸς, ὁ φέλλος, ὁ κέρασος, ὁ λωτός, ὁ κύτισος.

Εἶναι δὲ καὶ τινὰ κοινοῦ γένους, ἤγουν ἄρσενικά καὶ θηλυκά, ὡς, ὁ, ἡ πάπυρος, ὁ, ἡ κότινος.

ς. Τὰ ὀνόματα τῶν χωρῶν, τῶν νήσων, καὶ τῶν πόλεων, ὡς, ἡ Αἴγυπτος (τὸ δὲ ὁ Αἴγυπτος, εἰς τὸν Ὅμηρον εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ Νείλου ποταμοῦ), ἡ Σάμος, ἡ Χίος, ἡ Ῥόδος, ἡ Δαμασκός, ἡ Τροίζην, ἡ Τίρυνς, κτλ.

1 Ἐξαιροῦνται α. τινὰ ὀνόματα πόλεων λήγοντα εἰς ους ὡς ὁ Σολινοῦς, ὁ Σκιλλοῦς, ὁ Ἐλεοῦς, ὁ Πεσινοῦς, κτλ. β. ὀνόματα πόλεων εἰς ων, ὁ Μεδεῶν, ὁ Μαραθῶν, πλὴν τοῦ, ἡ Βαβυλών· τὸ Μαραθῶν ὅμως καὶ Σικυῶν εὐρίσκονται καὶ μὲ ἄρσενικὸν καὶ μὲ θηλυκὸν ἄρθρον. γ. Τὰ εἰς ης, κλινόμενα εἰς ητος, ὁ Μάσης τοῦ Μάτητος. δ. Ὅσα ὀνόματα πόλεων εἶναι μόνον

εἰς τὸ πληθυντικόν, τὰ μὲν εἰς αἰ λήγοντα εἶναι ἀρσενικά, τὰ δὲ εἰς αἰ θηλυκά, τὰ δὲ εἰς α οὐδέτερα. ε. Τὰ εἰς ας ὀνόματα πόλεων, ὁ Ἀκράγας, ὁ Τάρας (ταῦτα εὐρίσκονται καὶ εἰς τὸ θηλυκόν) καὶ Ἄργος τὸ ὁποῖον εἶναι οὐδέτερον.

2 Πολλὰ ὀνόματα νήσων καὶ πόλεων εὐρίσκονται καὶ εἰς τὰ δύο γένη, ὡς, ὑλήεσσα Ζάκυνθος (Ὀδυσ. θ', 24) καὶ ἐν ὑλήεντι Ζακύνθῳ (Ὀδυσ. α', 246, π, 123). Τὸ Ἐπίδαυρος εἰς μὲν τὸν Ὀμηρον εἶναι ἀρσενικόν, εἰς ἄλλους δὲ συγγραφεῖς θηλυκόν. Τὸ Ὠροπὸς ἀπαντᾶται ὡς ἀρσενικόν εἰς τὸν Θουκυδ. καὶ τὸ Πύλος εἰς τὸν Ὀμηρον, τὸ Ἴλιον εὐρίσκεται θηλυκόν εἰς τὸν Ὀμηρον, ἢ Ἴλιος, ἐξαφρουμένου τοῦ ὑπόπτου μέρους, Ἴλ. ο', 71.

3 Τὰ ὀνόματα τῶν ζώων, τὰ ὅποια εἶναι γένους κοινού, λαμβάνονται συχνὰ εἰς τὸ θηλυκόν, ὅταν δὲν προσδιορίζεται ἄρρην, ἢ θῆλυ, ἀλλ' ἀναφέρεται γενικῶς τὸ ὄνομα τοῦ ζώου· ὅταν προσδιορίζεται τὸ γένος, διακρίνουσιν αὐτό· πολλάκις ὁμως καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην μεταχειρίζονται τὸ θηλυκόν.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΕΙΣ ΤΟ ΝΑ ΔΙΑΚΡΙΝΩΜΕΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΞΙΝ
ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΛΙΣΙΝ ΑΥΤΩΝ.

Τὰ λήγοντα εἰς α καὶ ἔχοντα πρὸ τῆς καταλήξεως φωνῆεν ἢ ζ, δ, θ, λ, γ, ρ, σ, εἶναι θηλυκά, καὶ ἀναφέρονται εἰς τὴν δευτέραν κλίσιν, ὡς, ἡ πόα, ἡ τράπεζα, ἡ κνίδα καὶ κνίδη, ἡ μάλαθα, ἡ ἄμιλλα, ἡ ἔχιδνα, ἡ διφθέρα, ἡ φύσα· τὰ ἔχοντα δὲ μ πρὸ τῆς καταλήξεως α, εἶναι οὐδέτερα, καὶ ἀναφέρονται εἰς τὴν πέμπτην κλίσιν, ὡς, τὸ σῶμα, τὸ πνεῦμα· τοιοῦτον καὶ τὸ γάλα, γάλακτος.

αις. Ἀπὸ ταῦτα τὸ παῖς εἶναι κοινόν, ὁ καὶ ἡ παῖς· τὸ δαῖς θηλυκόν, ἡ δαῖς τῆς δαιτός· τὸ σταῖς, οὐδέτερον, τὸ σταις, τοῦ σταιτός· ταῦτα κλίνονται κατὰ τὴν πέμπτην.

αν. Τὰ εἰς αν εἶναι ὅλα ἀρσενικά, ὡς, ὁ παιάν, πλὴν τῶν οὐδετέρων τῶν εἰς ας ἐπιθέτων, ὡς, τὸ μέλαν, ἐκ τοῦ μέλας· κλίνονται καὶ ταῦτα κατὰ τὴν πέμπτην.

αρ. Εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οὐδέτερα, ὡς, τὸ ἦμαρ, τὸ εἶδαρ, τὸ φρέαρ· ἢ δάμαρ ὁμως καὶ ἡ ὄαρ λαμβάνουσι τὸ γένος ἀπὸ τὴν σημασίαν τῶν.

ας. Ἄπο τὰ εἰς ας.

1 Ἄλλα μὲν εἶναι ἀρσενικά, τὰ ὅποια κάμνουσι τὴν γενικὴν εἰς αντος, ὡς, ὁ ἰμάς τοῦ ἰμάντος· ὁ ἀνδριάς τοῦ ἀνδριάντος· τὰ δὲ Τάρας Τάραντος, καὶ Ἀκράγας, Ἀκράγαντος, αἱ πόλεις, εὐρίσκονται καὶ εἰς τὸ θηλυκόν.

2 Ἄλλα δὲ θηλυκά, τὰ ὅποια κάμνουσι τὴν γενικὴν εἰς αδος, ὡς, ἡ λαμπάς, τῆς λαμπάδος· ἡ πολιάς, τῆς πολιάδος· ἡ παστάς, τῆς παστάδος.

3 Ἄλλα δὲ οὐδέτερα, τὰ ὅποια εἶναι μόνον δισύλλαβα, ὡς, τὸ γῆρας, τὸ κρέας, τὸ κέρας, τὸ τέρας.

αυς. Εἶναι θηλυκά, ἔχοντα τὴν γενικὴν εἰς αός, ἡ γραῦς, τῆς γραός· ἡ ναῦς, τῆς ναός (Ἀττικ. νεώς).

εἰρ. Ἄπο ταῦτα τὸ μὲν φθεῖρ εἶναι καὶ ἀρσενικόν καὶ θηλυκόν· τὸ δὲ χεῖρ θηλυκόν· τὰ ἐκ τούτου ὅμως σύνθετα εἶναι ἀρσενικά, ὡς, ὁ ἀντίχειρ, ἡ κοινά, ὡς, ὁ, ἡ, μακρόχειρ.

εις. Εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον θηλυκά, πλὴν τοῦ ὁ κτεῖς, τοῦ κτενός· ἀρσενικά δὲ, τὰ εἰς εἰς ἐπίθετα, ἔχοντα τὴν γενικὴν εἰς εντος, ὁ ἀνεμόεις, τοῦ ἀνεμόεντος· ὁ ἀμπελόεις, τοῦ ἀμπελόεντος.

εως. Ὅλα ἀρσενικά, ἔχοντα τὴν γενικὴν εἰς εως.

ην. Κλινόμενα ἄλλα μὲν εἰς ηνος, ἄλλα δὲ εἰς ενος, εἶναι ἀρσενικά, ὡς, ὁ σπλήν, ὁ σωλήν, ὁ λιμήν, ὁ ποιμήν, πλὴν τοῦ ἡ Σειρήν, ἡ φρήν φρενός, καὶ ὁ, ἡ χήν, χηνός καὶ χενός.

ηρ. Εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀρσενικά, ὡς, ὁ ζωστήρ, ὁ ἀστήρ, ὁ ἐλατῆρ, πλὴν τοῦ ἡ γαστήρ, ἡ κῆρ, (ἡ μοῖρα), καὶ ἐκείνων, τὰ ὅποια ἐκ τῆς σημασίας τῶν εἶναι θηλυκά, ὡς, ἡ μήτηρ, ἡ θυγάτηρ. Τὸ ἀῆρ καὶ αἰθήρ εὐρίσκονται καὶ εἰς τὸ ἀρσενικόν καὶ εἰς τὸ θηλυκόν· τὸ δὲ κῆρ ἐκ τοῦ κερρ, κατὰ συναίρεσιν, καὶ ἡρ ἐκ τοῦ ἕαρ, καὶ στήρ ἐκ τοῦ στέαρ, εἶναι οὐδέτερα.

ης. Εἰς τὴν πρώτην κλίσειν εἶναι ἀρσενικά· εἰς τὴν πέμπτην, ἀρσενικά ὁμοίως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, πλὴν τῶν εἰς ης, τὰ ὅποια κάμνουσι τὴν γενικὴν εἰς ητος, ὡς, ἡ ἐσθῆς, τῆς ἐσθητός, καὶ πλὴν τῶν εἰς ὄτης καὶ ὄτης ῥύσιαστικῶν· τὰ ὅποια εἶναι θηλυκά, ὡς, ἡ ὀσιότης,

ἢ δεινότης, ἢ γλυκύτης, ἢ ταχύτης· τὰ δὲ εἰς τῆς ἐπίθετα εἶναι κοινά, ὡς, ὁ, ἢ ἀσθενής, ὁ, ἢ ἀκριβής, κτλ.

ι. Εἶναι οὐδέτερα, ὡς, τὸ σίνηπι, τὸ μέλι.

ιγ. Τὰ εἰς ιν εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον θηλυκά, ὡς, ἡ ῥίν, τῆς ῥινός· ἢ ὠδίν, τῆς ὠδίνος· ἢ ἀκτίν (καὶ ἀκτίς), τῆς ἀκτίνος· ἢ θίν (καὶ θίς), τῆς θινός (τὸ παράλιον)· εἰς δὲ θίν (σωρός), εἶναι κοινόν, ὁ, ἢ θίν· καὶ τὸ δελφίν, ἀρσενικόν, ὁ, δελφίν, τοῦ δελφίνος.

ις. Εἶναι θηλυκά πλὴν τοῦ ὁ κίς, τοῦ κίος (σκώληξ τοῦ σίτου), ὁ λίς (λέων), ὁ δελφίς· ἄλλα ἐκ τῆς σημασίας τῶν εἶναι ἀρσενικά καὶ θηλυκά, ὡς, ὁ, ἢ ὄφις· ὁ, ἢ πρόμαντις· ὁ, ἢ ὄρνις·

ξ. Ἐκ τούτων ἄλλα εἶναι ἀρσενικά, ὡς, ὁ πίναξ, ὁ μύρμηξ, ὁ ἰέραξ, ὁ θώραξ, ὁ φοῖνιξ· ἄλλα θηλυκά, ὡς, ἡ γύξ, ἡ βώλαξ τῆς βώλακος· ἢ διασφάξ, τῆς διασφάγος, ἢ διώρυξ, τῆς διώρυγος· ἢ θρίδαξ, τῆς θρίδακος· ἢ κάλυξ, τῆς κάλυκος· ἢ κλάξ τῆς κλακός· ἢ κλίμαξ, τῆς κλίμακος· ἢ κύλιξ, τῆς κύλικος· ἢ λάρναξ, τῆς λάρνακος· ἢ πήληξ, τῆς πήληκος· ἢ πτέρυξ, τῆς πτέρυγος· ἢ πτύξ, τῆς πτυχός· ἢ σήραγξ, τῆς σήραγκος· ἢ φλόξ, τῆς φλογός· ἢ λύγξ, τῆς λυγγός (καὶ λυγκός)· ἢ σμώδηξ, τῆς σμώδηκος· ἢ ἀλώπηξ, τῆς ἀλώπεκος· ἢ φόρμιγξ, τῆς φόρμιγγος· ἢ σύριγξ, τῆς σύριγγος· ἢ χοῖνιξ, τῆς χοίνικος· ἢ θρίξ τῆς τριχός· ἢ φάραγξ, τῆς φάραγγος· ἢ ἄντυξ τῆς ἄντυγος· ἢ στιξ, τῆς στιγός· ἢ κάμαξ, τῆς κάμακος· ἢ μᾶστιξ, τῆς μᾶστιγος· ἢ προίξ τῆς προικός. Ἄλλα εἶναι κοινά, ὅποια πρῶτον τὰ ἀνθρώπων καὶ ζώων, ὡς, ὁ, ἢ αἰξ· ὁ, ἢ Θράξ, ὁ, ἢ δέλφαξ· ὁ, ἢ μείραξ· ὁ, ἢ φύλαξ· ὁ, ἢ σκύλαξ, ὁ, ἢ πέρδιξ· δεύτερον, ὁ, ἢ αὐλαξ· ὁ, ἢ βήξ· ὁ, ἢ φάρυγξ· ὁ, ἢ λάρυγξ· ὁ, ἢ στύραξ· ὁ, ἢ φάλαγξ,

ον. Εἶναι οὐδέτερα, πλὴν τῶν ὀνομάτων τῶν γυναικῶν, ὡς, ἡ Δόρκιον, ἡ Γλυκέριον, ἡ Λεόντιον.

ορ. Οὐδέτερα, ὡς, τὸ ἄορ, τοῦ ἄορος.

ος. Εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀρσενικά· τὰ δὲ ἀκόλουθα εἶναι θηλυκά· πρῶτον, τὰ ὀνόματα τῶν νήσων καὶ πόλεων, καθὼς καὶ αὐτὸ τὸ νῆσος. Δεύτερον, τὰ ὀνόματα τῶν δένδρων, τῶν φυτῶν, καὶ τῶν ἀνθέων, ὡς, ἡ κέδρος, ἡ φυγός, ἡ κυπάρισσος, ἡ βάλανος· καὶ εἴτι ἡ ἄμμος, ἡ ψάμμος, ἡ ἀσάμμιθος, ἡ ἀσβολος, ἡ

ἀσραίτος, ἢ ἀτραπός, ἢ ἀταρπός, ἢ βάσκανος, ἢ γνάθος, ἢ γύψος, ἢ δέλτος, ἢ δοκός, ἢ δρόσος, ἢ κάμινος, ἢ κάπετος, ἢ κάρδοπος, ἢ κέλευθος, ἢ κέρκος, ἢ κιδωτός, ἢ κόπρος, ἢ λέκιθος, ἢ λύκυθος, ἢ μίλτος, ἢ νότος, ἢ ὀδός, ἢ πλίνθος, ἢ πρόχουρος, καὶ κατὰ συναίρεσιν πρόχουρος, ἢ πύελος, ἢ βιάβδος, ἢ σορός, ἢ σποδός, ἢ ὕαλος, ἢ χηλός, ἢ ὑψος.

Τὰ δὲ ἀκόλουθα εἶναι κοινὰ πρῶτον τὰ σημαίνοντα πρόσωπα, ὡς ἄγγελος, ἀμπίτολος. Δεύτερον, τὰ ὀνόματα τῶν ζώων, ὡς, ὁ ἢ γέρανος· ὁ, ἢ ἄρατος· πρὸς τούτοις, ὁ, ἢ ἀτρακτος· ὁ, ἢ βάρδιτος· ὁ, ἢ θάμνος· ὁ, ἢ θεός· ὁ, ἢ λίθος· κτλ. τὰ εἰς οὐσιαστικά, ὅσα κλίνονται κατὰ τὴν πέμτην, εἶναι ὅλα οὐδέτερα.

ου. Εἶναι ἀρσενικά, πλὴν τοῦ οὔς, τὸ ὁποῖον εἶναι οὐδέτερον, ἐκ τοῦ οὔας κατὰ συναίρεσιν· καὶ τοῦ βούς, τὸ ὁποῖον εἶναι κοινόν.

υ. Εἶναι οὐδέτερα, ὡς, πῶυ, πώεος· νάπυ, νάπυος· γόνυ, γόνυος (καὶ γόνατος)· ὄρου, ὄρατος (ἀνώμαλ.) ἄστυ, ἄστεως.

υγ. Εἶναι ἀρσενικά, ὡς, μόστυν, μόστυνος· Φόρκυν, Φόρκυνος.

υρ. Ἀρσενικά, πλὴν τὸ πῦρ, καὶ ὁ ἢ μάρτυρ.

υς. Εἶναι θηλυκά, ὡς, ἢ ἀχλύς, τῆς ἀχλύος· ἢ ἰλύς, τῆς ἰλύος· πλὴν τοῦ, ὁ βότρυς, τοῦ βότρους· ὁ θρήνυς, τοῦ θρήνυος· ὁ ἰχθύς, τοῦ ἰχθύος· ὁ μῦς, τοῦ μύος· ὁ νέκυς, τοῦ νέκυος· ὁ στάχυς, τοῦ στάχυος· ὁ πῆχυς τοῦ πῆχεως· ὕς, ὕδος, καὶ σῦς, συδος, εἶναι κοινὰ.

ψ. Εἶναι ἀρσενικά· ἐξαιρεῖται ἢ λαίλαψ, τῆς λαίλαπος· ἢ φλέψ, τῆς φλεβός· ἢ χέρνιψ, τῆς χέρνιβος· ἢ ὄψ, τῆς ὀπός· ἢ καλαῦροψ, τῆς καλαύροπος.

ω. Εἶναι θηλυκά, ὡς, ἢ ἤχῶ, ἢ πειθῶ, ἢ κλωθῶ, ἢ γλιχῶ.

ων. Εἶναι ἀρσενικά πρῶτον ὅσα κάμνουσι τὴν γενικὴν εἰς οντος, ὡς, δράκων, δράκοντος· δεύτερον τὰ πλειότερα τῶν κλινομένων εἰς ωνος· ἐξαιροῦνται ἢ ἄλων, τῆς ἄλωνος, ἢ γλήχων τῆς γλήχωνος· ἢ μήκων, τῆς μήκωνος· ἢ τρήρων τῆς τρήρωνος, ἢ αἰών, τῆς αἰώνος (εἰς τοὺς ποιητὰς ἢ ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου)· ὁμοίως τὰ κοινὰ, ὁ, ἢ κώδων· ὁ, ἢ αὐλών. Τὰ δὲ εἰς ονος κλινομένα εἶναι θηλυκά· ὡς, ἢ χελιδών, τῆς χελιδόνος· ἢ ἄλ-

γηθών, τῆς ἀλγηθόνος· ἐξαιρεῖται ὁ ἄκμων, τοῦ ἄκμονος· τινὰ εἶναι κοινὰ, ὡς, ὁ, ἡ ἡγεμών· ὁ, ἡ ἀλεκτροών· ὁ, ἡ ἀηθών· ὁ, ἡ θαίμων· ὁ, ἡ κύων.

Αἰ εἰς ὧν Ἀττικά καταλήξεις ἀντίον εἶναι οὐδετέρου γένους, ὡς, τὸ ἀνώγειον, τοῦ ἀνώγειου.

ωρ. Εἶναι ἀρσενικά· ἐξαιρεῖται ἡ ἀλέκτωρ, ἡ ἄωρ· καὶ τὰ οὐδέτερα, τὸ ἔλωρ, τὸ ἔλωρ ἢ ἐέλδωρ, τὸ ὕδωρ, τὸ τέκμωρ.

ως. 1 Τὰ κλινόμενα εἰς οος εἶναι θηλυκά, ὡς, ἡ αἰδώς, ἡ ἡώς. 2 Τὰ κλινόμενα εἰς ωτος καὶ ωος, εἶναι ἀρσενικά, ὡς, ὁ ἔρωσ, τοῦ ἔρωτος· ὁ γέλως, τοῦ γέλωτος· ὁ φώς, τοῦ φωτός· ὁ χρώς, τοῦ χρωτός· ὁ κάλως, τοῦ κάλωτος· ὁ θώς, τοῦ θωτός· ὁ δμώς, τοῦ δμωτός· ὁ ἦρωσ, τοῦ ἦρωτος· ἐξαιρεῖται τὸ φῶς, τοῦ φωτός. 3 Εἰς τὴν τετάρτην κλίσειν τὰ ἔχοντα τὴν γενικήν εἰς ω εἶναι ἀρσενικά, ὡς, ὁ νεώς, τοῦ νεώ· ὁ λαγώς, τοῦ λαγώ· τὰ δὲ ἀκόλουθα εἶναι θηλυκά· ἡ γάλως τῆς γάλω καὶ γάλωτος· ἡ ἄλωσ, τῆς ἄλω καὶ ἄλωτος· χρέως δὲ, γεν. τοῦ χρέως, οὐδέτερον.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ.

Αἰ διάλεκτοι ὁμοίως λαμβάνουσι τὰ αὐτὰ οὐσιαστικά κατὰ διαφορὸν γένος· παραδείγματος χάριν.

Βάτος, εἶναι ἀρσενικὸν εἰς τοὺς Ἀττικούς, θηλυκὸν δὲ εἰς τοὺς ἄλλους.

Βῶλος, θηλυκὸν εἰς τοὺς Ἀττικούς, ἀρσενικὸν δὲ εἰς τοὺς ἄλλους.

Δρυς, θηλυκὸν εἰς τοὺς ἄλλους εἰς δὲ τοὺς Πελοποννησίους ἀρσενικόν.

Κίων, ἀρσενικὸν εἰς τοὺς Ἀττικ. θηλυκὸν δὲ εἰς τοὺς Ἰωνας καὶ Δωρ.

Κόρις, ἀρσενικὸν εἰς τοὺς παλαιούς συγγ. θηλυκὸν δὲ εἰς τοὺς νεωτέρ.

Λιμὸς, ἀρσενικὸν εἰς τοὺς ἄλλους, θηλυκὸν δὲ εἰς τοὺς Δωριεῖς.

Ομφαξ, θηλυκὸν εἰς τοὺς Ἀττικούς, ἀρσενικὸν δὲ εἰς τοὺς ἄλλους.

Σκότος, ἀρσενικὸν εἰς τοὺς Ἀττικ. οὐδέτερον δὲ εἰς τοὺς ἄλλους.

Τάριχος, ἀρσενικὸν εἰς τοὺς Δωριεῖς, Ἰωνας καὶ ἄλλους, εἰς δὲ τοὺς Ἀττικούς καὶ ὡς οὐδέτερον.

Ἵαλος, ἢ Ἵελος ἦτον εἰς τοὺς Ἀττικ. καὶ θηλυκὸν, εἰς δὲ τὰς ἄλλας διαλέκτους μόνον ἀρσενικόν.

Φθειρ, ἀρσενικὸν εἰς τοὺς Ἀττικ. θηλυκὸν δὲ εἰς τοὺς ἄλλους.